

občasník PG

10 Kč

Luštěniny

odhalení

vaření z vody

šovinistická stránka

maturitní ple

lyzánský kurz

15

ÚVODNÍK

Dnes jako vždy začneme ohlédnutím za minulým číslem. Pro minulé vydání jsme zvedli náklad o deset čísel a prof. Ubias byl tak předvídatel, že nechal vytisknout ještě o dalších patnáct výtisků více. Stejně to bylo asi málo. Jak asi víte, poprvé se toto číslo objevilo na našem maturitním plese. Tam ho jistý nejmenovaný kamelot – šéfredaktor nabízel u každého stolu rodičům a přátelům školy. Ti ho kupovali tak chtivě, že pro vás, studenty kteří jste nebyli na plese, zbylo pouhopouhých 22 výtisků. Tímto tedy děkuji rodičům za projevenou přízeň a omlouvám se vám, na které se už nedostalo. Pro vás nemohu udělat nic víc než znovu zopakovat internetovou adresu našeho plátku. Ta zní <http://podjgym.bař.cz>. S tím souvisí jedna poznámka – v Bulletinu jste si mohli přečíst malou stať na téma historie Luštěnin (mimochoodem doufám, že jsem nespletl žádná historická data a fakta). Zde jsem ve výčtu šéfredaktorů starostí uvedl, že byl problém s internetovou stránkou našeho milovaného časopisu. Moji spolupracovníci jsou velmi vztahovační, a tak jsem nucen uvést vysvětlení tohoto tvrzení. Problém byl, ale neměl nic společného s prací Romana Konvalinky, byl to problém čistě interní přímo uvnitř naší redakce. Nicméně doufám, že nejen tyto problémy již nenastanou, neboť říká matka Murphyová, při řešení jednoho problému se určitě vynoří dva nové. Vzhledem k tomu, že šlo o první vydání Luštěnin na internetu, dovoluji si ještě podotknout: "Jestli se vám nikdy nic nepovede napoprvé, rozhodně se nedávejte na parašutismus" (Murrayův zákon). Tak jsme se zasmáli a teď zas k vážné práci.

Tak na straně tři vás čeká další odhalení, dnes zaměřeno na práci školní rady (jako by snad něco dělali, pozn. red. – autor poznámky je sám členem školní rady, pozn. red.) Když si přečtete i další stranu, dozvíte se o tom, jaký byl ten letošní lyžák. Dále můžete někteří zavzpomínat, někteří poprvé slyšet, jak bylo na plese (tento článek byl psán mnou a vyjadřuje tedy pouze mé osobní stanovisko). Schválně jsem se nesnažil o žádnou objektivitu, protože jsem se události snažil zachytit z hlediska prostého účastníka. Přátelé zrzavé limonády s pěnou zaplesají po přečtení nadpisu na straně další. Možná budou trochu zklamáni, až zjistí, že pod názvem Pivo se neskrývá pozvánka na exkurzi do pivovaru, ale počítačová hra na toto téma. Přichází lingvistický koutek orientovaný především na německy mluvící spolustudenty, v kterémžto se dozvíte co smyšlejí oktávání o maturitách. Na tu samou stranu jsme dnes zařadili již možná poněkud okoukané Murphyho zákony, které jsem však pro tentokrát poněkud inovoval. Následuje (snad jediná) praktická rubrika – Vaření z vody. Tentokrát se autor, se kterým nebyly žádné problémy při tvorbě internetové stránky, zabývá tématem nanejvýš důležitým, a tím jsou tabáky. Ten samý autor to na další straně už opravdu nevydržel, a tak vám Roman Konvalinka dnes prozradí, co smýšlí o autorce feministických výlevů z minulých čísel. A to už se postupně blížíme ke konci, ale než se vrhneme na komix na straně poslední, přečtete si nějaké ty posítky z hodin a především připojenou výzvu.

A tak tu máme konečník... .. koneček samozřejmě.

V.M.S.

OBSAH

úvodník/obsah.....2
 odhalení/Fanda.....3
 lyžařský kurz.....4
 němčina.....5
 ples.....6-7
 pivo.....8
 šovinist. stránka.....9
 vaření z vody.....10
 humor.....11

Cenzurováno
 ředitelstvem školy

KDO PRO VÁS LUŠTĚNINY PÍŠE

Jméno: Jakub Vosáhlo
 Přezdívka: Beer, Pilsner Urquell (opravdu nechápu proč)
 Věk: 16 let, 0 měsíců, 0 týdnů, 6 dní (měřeno 8.2.2000)
 Míry: téměř ideální (totožné s krychli pozn.rezavý počítačový maniak)
 Pohlaví: Mužské (a žádné jiné)
 Oblíbené: Jídlo: jakékoliv
 Kniha: Zlaté stránky
 Film: Spící muž (patrně nejnudnější film v dějinách)
 Hudba: Orchestr Ladislava Bareše (aneb Schmidly Boys)
 Časopis: Čtyřlístek (kdysi jsem měl kompletní ročník 1992)
 Denní doba: pozdní večer, první Máj
 Zvíře: rezavý počítačový maniak, co šílí po Pamele

Nemám rád: kocovinu

Nejzvrhlejší fantazie: společensky unavený Košek

Hobby: kytara, basovka, Stopa, Luštěniny, lyže, kolo, fotbal

Kým bych se chtěl stát: V nejbližší době úspěšným maturantem

Dívka snů: Měla by...-cenzored- (vypadat jako opice poz. red.)

Stručný životopis: Narodil jsem se 3.2.1984, nyní si (viz věk) užívám života a výhledově počítám s tím, že asi jednou umřu.

Vzkaz čtenářům: Pamatujte na slušné vychování!!!

PS: je to ten vlevo

ODHALENÍ/FANDA 2000

Protože život nejsou jen věci soukromé, ale i věci veřejné, rozhodla jsem se posunout téma "odhalení" do trochu vážnější, méně bulvární a o to zajímavější roviny.

O vzniku STUDENTSKÉ RADY, která funguje od ledna 2000, jsem si povídala s iniciátorem Michalem Tandlerem.

STUDENTSKÁ RADA

Co nebo kdo Tě přivedlo na myšlenku založit studentskou radu?

Profesorka Mrázková. My jsme se jednou bavili a došli jsme k názoru, že naše škola ztrácí původní duch. To, že byla něčím výstřední, zvláštní, taková anomálie mezi gymnázii.

Jak studentská rada funguje?

Oficiálně má studentská rada šestnáct členů. Scházíme se každé úterý v půl páté. Jednou za šest týdnů máme poradou s paní ředitelkou, ale momentálně se snažíme vypracovat hlavně náš vnitřní řád.

Je zasedání studentské rady přístupné pro veřejnost, tzn. pro ostatní studenty, profesory atd.?

Na posledním zasedání jsme se dohodli, že je to veřejná záležitost, ale my jsme vymysleli, že každá dvojice bude informovat svou třídu o tom, co se ve studentské radě projednávalo ten týden.

Jeví veřejnost zájem o dění ve studentské radě?

Starší ročníky ano a samozřejmě profesori, protože je to trochu páli a jsou hodně zvědaví, o co se jedná. Myslím si, že zájem začíná být větší.

Co je hlavní náplní studentské rady?

Chceme zavést profesorskou PEGY, jako jedno z možných doplnění, dále majáles a přemýšleme o přetěžování studentů testy.

Jak funguje spolupráce s ředitelstvem školy?

Já a Honza Zrnovský jednáme s paní ředitelkou i mimo radu, domlouváme se na konkrétních problémech.

Oficiálně je to každých šest týdnů, kdy obě strany předloží požadavky, a společně se snažíme najít kompromis.

Co studentská rada za krátkou dobu trvání prosadila?

Zatím jsou to jen drobnosti, jako změna rozmistění bot v šatně, ale teď bychom chtěli ve škole prosadit automat na teplé nápoje.

Máte připravený nějaký zásadní návrh do budoucna nebo cíl, ke kterému směřujete?
 Náš nereálný sen je celkové souznění na této škole, takový "školní ráj."

Na závěr vzkaz pro studenty a profesory.

Zajímejte se o nás, podávejte své vlastní návrhy, protože my se tu snažíme být pro vás!

Studentská rada bude mít i nadále možnost zveřejňovat své návrhy a akce na rádcích této rubriky.

Martina Kozalová

To je tak, představte si, že jste oktáván. Na konci října odevzdáte ročníkovou práci. Jste rádi, že ji máte z krku, a pak vám někdo nabídně, že byste ji mohl prezentovat 14. – 15. února na „Fandovi“. No, odmítněte, když vám takovou příležitost dá profesor! A tak plyne čas... Najednou je neděle večer a vy stojíte před zrcadlem a zkoušíte si svoji řeč. Druhý den hoříte nedočkavostí, kdy už to bude za vámi. Otevřou se dveře společenskovední učebny, do které se nahně pár spolutpitelů, pár septimánů, sextánů, profesorů, a vy jste uveden tváří v tvář tříčlenné komisi a nezbyvá vám než se cca půl hodiny zpovídat, na čem že jste to ten celý rok pracoval. A to nejste ani uchráněn před všetečnými dotazy posluchačů. Když vypočíte dostatečné množství údajů, můžete si konečně oddechnout a čekat do dalších třídních schůzek, na kterých bude vyhlášeno, kdo byl nejlepší. Jak jsme všichni pocítili na vlastní kůži, třídní schůzky už se konaly. Vítězem byl vyhlášen Petr Váňa.

Pavlovi Svobodovi se podařilo, jako

už po několikáté, postavit Petrovi do cesty diktafon a tak vám můžeme letošního Fandu trochu přiblížit.

(tan)

L: Jak ses k prezentaci dostal a co sis od účasti sliboval?

My všichni z dějin umění jsme byli přihlášení "povinně", takže bych se tomu stejně asi nevyhnul. Moje téma bylo velice vhodné pro jakoukoliv prezentaci, takže to byla výzva. (Nebylo to poprvé, co jsem tu práci prezentoval. Už jsem měl podobnou řeč na velice podobné téma, které také vycházelo z mé ročníkové práce, tak jsem si chtěl prezentaci zopakovat trochu jinak.)

L: Co ti dala účast, respektive výhra? Jak bys zhodnotil své působení na „Fandovi“?

Mimo to, že jsem při přípravě pracoval s dalšími materiály (diagramy atp.), se kterými jsem do té doby neměl možnost pracovat, jsem se musel představit před jiným publikem a vyzkoušet si to, co jsem se za těch několik let naučil jak ve škole, tak jinde.

Myslím si, že ti, kteří tam strávili více času koukáním na prezentace jiných studentů, tak ti se mohli dozvědět leccos zajímavého.

L: Jak to vidíš jako vítěz?

Samozřejmě, že mě to těší, nejen protože na počátku byla sázka se Zuzanou Vybíralovou, že tu cenu získám. Takže to byl takový hec. Jsem rád, i když jsme oba zapoměli, o co jsme se vsadili, takže z toho stejně nakonec nic nebude.

L: Co bys vzkázal těm, kteří se přihlásí, respektive budou přihlášení svými zadávajícími příští rok?

Určitě ať si vyhrabou zápisky z rétoriky a své staré projekty a SOČky. Ať z nich také vycházejí, protože jim to určitě pomůže.

Chtl bych vzkázat i všem ostatním, aby se podívali na prezentaci svých spolužáků, protože to pro ně může být velice zajímavé a můžou se leccos naučit.

Mladý

LYŽAŘSKÝ VÝCVIKOVÝ KURZ PRO STUDENTY SEKUNDY A KVINTY 1999/2000

Při vzpomínce na tenhle lyžák mně napadá hodně věcí. Třeba čtyřikilometrové stoupání ze Špindlu za tmy, sněhu a větru, nebo profesor Váňa, který většinu problémů řešil se zkušeností horského vůdce slovy: "Mám dvě vysoké školy, zažil jsem už deset až dvacet (toto číslo se průběžně měnilo) lyžařských kursů, ale tohle se mi ještě nestalo." Kromě toho už mně napadají jenom příjemné věci.

Celý kurs se nesl ve znamení sporu, zda jsou pro nás lepší běžky (tento názor zastával profesor Váňa ika, že sjezdáři si vozi svoje pr.le, - takhle přímo to sice nikdy neřekl, ale skoro -pozn. red.- aby si potom mohli sjet dolů k bufetu), nebo sjezdovky, za což se stavěl zejména ing. Labík, ze kterého se v průběhu kursu stala hvězda. K tomuto sporu mutno dodat, že ve středu profesor Váňa kapituloval a obul se do sjezdovek. Jeho největší starostí ale bylo, aby mu někdo nepoškodil jeho poněkud archaičtější typ vázání, které je kromě jeho lyží možné vidět už pouze na archivních záběrech.

Problémy ze začátku působili studenty jiných škol, kteří se na tu naši placku pod chatou sjeli snad ze všech horských chat v Krkonoších, což v praxi znamenalo, že my, ve své podstatě domácí, jsme na minutovou jízdu z kopce čekali snad déle než kamiony v Rozvadově. Škudlilové, kteří si zakoupili celodenní permanentku, tak již první den prodělali 50 Kč.

Studenti "obchodky" (kteří sídlili na vedlejší, větší, vybavenější a celkově lepší chatě - pozn. red.) to vyřešili tím, že od pondělí hromadně prchali na běžky. Sjezdáři, kterým dělalo problémy dobrušit z Medvědího kolena na Medvědin, to museli

vydržet i další dny. I když při aplikaci systému "držení místa" se to dalo vydržet. To ovšem přinášelo zase tu komplikaci, že někteří studenti (například nejmenovaný kvintán J.Š.) objíždění fronty nezvládli, a poté skončili v hlubočku pod sjezdovkou. Právě onen nejmenovaný kvintán J.Š. tam končil více než často. I když na druhou stranu - alespoň padal jen dole. Našli se však i tací, kteří nám své "držkopády" předváděli už na sjezdovce. Někdy bylo zajímavé sledovat, jak si někdo v klidu jede,

najednou mu (z

z oken!!!) běžkaři.

Výcvik nezačal šťastně pro ing. Milana Labíka, hlavního instruktora sjezdáři. Hned při prvním projevu před nastoupenou jednotkou se mu z ničeho nic rozjely lyže, pan inženýr couval, couval, až nacouval do hlubočku, kde produkci ukončil vzorovým sednutím na zadek. Na Medvědině nezačal o mnoho šťastněji, neboť se v mrazu a větru rozhodl žhavit linky Telecomu (nebo Paegasu či Českého mobila- kdo se v tom má dneska vyznat), což mělo za následek omrzliny na jeho pravé ruce. Poté nám byl zdrcený instruktor pouze schopen sdělit, že můžeme vidět řadu krásných přírodních scenerií od Sněžky (zdravou rukou ukázal na jakýsi velký kopec za námi) až po Trosky (přičemž ukázal na opodál stojící profesorky Lukešovou a Doležalovou).

O chabé umělecké úrovni účastníků kursu svědčí to, že jedinou nespportovní akcí (pomineme-li jídlo), na které se shromáždili spolehlivě všichni, byli úterní Simpsonovi. Jinak jsme si všichni (tzn. šest kluků z kvinty) zpřijemňovali volný čas mezi tréninkovými jednotkami spánkem za libých tónů různých kovových (metalových) kapel. Málem bych zapomněl-vrcholem veškeré (téměř žádné) kultury byla četba valentýnské přípravy a přednes Stříbrného větru v podání našeho grafika, což byla bezkonkurenčně nejlepší pohádka na dobrou noc, jakou jsem kdy slyšel (pro případné zájemce Petr toto číslo jistě velmi rád zopakuje - pozn. autora). Sportu zdar a lyžování zvláště (citováno z informačního letáku vedoucího kursu Milana Váni).

Pilsner Urquell, a.s.

niče-

ho nic) uletí lyže, a v následující vteřině už můžeme tohoto chrabrého lyžaře vidět v kotrmelcích. A na to reaguje profesor Váňa svým tolik známým intelektuálním smíchem. Přiznám se vám bez mučení, že i mne podobná nepřijemnost postihla. V pondělí odpoledne byla sjezdovka čerstvě zafoukaná a já spolu s J. Š. jsme tam vjeli coby průkopníci se slovy "užijem si fristajl". V praxi náš "fristajl" vypadal tak, že J. začal po dvou obloucích zoufale plužit a já sebou po pěti obloucích sekmul. A to všechno sledovali pobaveně(!)

A-SPIELEREIN MIT DEM ABITUR

Tereza Šimonová

Abitur

Wir haben Angst vor dem Abitur, wir arbeiten noch nicht. Die Lehrer ärgern sich und sagen, dass wir es ändern müssen. Wir möchten es nicht absolvieren und geben keine Acht den Ratschlägen der Lehrer, wir haben also keine Ahnung, warum sie sich so aufregen. Aber ich sollte nicht alles sagen, weil es in unserer Klasse auch einige Ausnahmen gibt. Wir sollten also den Allarm hören und mit den verschwundenen Abenden aufhören. Es ist absurd, aber es ist die absolute Wahrheit. Wir sollen eine allgemeine Ausbildung haben. Das Abitur ist aber der Anfang, nicht der Abschluss.

Jana Rostová

Zum Abitur muss man alles wissen, Man muss allgemeine Kenntnisse haben. In acht Jahren beginnt und endet auch alles. Man steht beim Abgrund und man kann nicht ausreißen. Die Alltage endet man spät abends, wenn man einen abgedrückten After hat. Am Morgen muss man viele Aufgaben abliefern. Wenn man aufwacht, ahnt man, dass ein Abenteuer beginnt. In der Schule sollte man Acht geben und aufmerksam sein. Dafür muss man sich sehr anstrengen und nachher alles auswendig lernen. Man lebt in Angst und denkt, dass nach dem Abitur alles anders wird.

Ondřej Novák

Das Abitur ist der Abschluss des Studiums und auch ein kleines Abenteuer. Obwohl viele Leute dazu eine Abneigung haben, kann man sich nicht von dieser Abschlussprüfung abmelden. Man muss die Angst abschüteln und sich damit abfinden, dass man jeden Abend allein arbeiten soll. Es ist wichtig, den Stoff anzufassen, aufzuteilen und alles ausführlich auszuprobieren. Man muss auch wissen, wann man mit dem Lernen aufhören soll. Bei dem Abitur darf man sich nicht ärgern, sondern ausgeglichen bleiben und ausführlich antworten.

Marie Vaňková

Ich will das Abitur ablegen Ich haben keine Angst, weil ich fleißig studiere, aber trotzdem fühle ich die Anspannung und möchte aus dem angefahrenen Zug aussteigen. Ich habe keine Ahnung von vielen Sachen, auch in Biologie und Mathematik. Aber wenn ich das Abitur ablege und Applaus genieße, trinke ich mir Mut an und kann anzweifeln, ob ich nach den Aufnahmeprüfungen an der Uni studieren kann. Aber das alles weiß ich jetzt noch nicht und die Zukunft ängstigt mich ein bisschen. Aber man wird schon sehen. Ich stehe am Anfang und kann alles werden.

Achten wir auf das Abitur. Auch andere Leute, wie die Lehrer, haben Angst vor dieser großen Abschlussprüfung. Andere Aufgaben hat man nicht, aber Arbeit für die Schule bringt uns allen freie Tage. Ärgern wir uns nicht darüber! Apropos: im April wird Anwendung von Arzneien aus der Apotheke nur anfangs helfen. Aber es ist wirklich nur der Anfang.

Petr Váňa

Dagmar Rajchertová

vyhrazeno
pro reklamu

NATO AIR
JUST DO IT

Letošní předmaturitní veselice se opravdu vydařila. Všechno bylo v pořádku a dobře připraveno. Jedlo se, pilo se, tančilo se a potom to přišlo... Ptáte se co? Bylo to něco neuvěřitelného a téměř nepopsatelného... Bylo to něco famózního... Byla to jedna z nejnepopsatelnějších věcí, co jsem kdy viděl... Nepředbíhejme však událostem a začneme pěkně od začátku.

V pátek ráno 4. února přicházejí nic netušící studenti do školy, aby se dále vzdělávali. Mohou však jen nevěřičně kroužit hlavou nad šokujícími zprávami z hlavní nástěnky (neplatí pro třídy septima a oktáva, které jsou na školní exkurzi v pivovaru... *připravuji ples – pozn. red.*). Je snad normální, abyste přišli na desátou a ještě jenom proto, abyste shlédli (pro někoho možná nezábavné a únavné) video? Jistě že ne! A bystrému studentovi neujde, že na chodbě potkáva pouze několik známých tváří svých profesorů. Přes tyto nejasnosti zůstává v klidu ukolébán povídkou, že profesori se účastní přípravy plesu. Navíc se student nemusí soustředit ani na laudo, ani na Van der Walsovu rovnici, a tak se nevyptává a čeká. Škola končí a tedy vzhůru domů.

Ples začínal v osm hodin. Autor tohoto špatného článku, totiž já, dorazil až ve čtvrt na devět, a proto nemůže podat zprávu o celé čtvrt hodině. To mu však nebrání v tom prohlásit, že v první čtvrt hodině se nic zvláštního nestalo, snad až na slavnostní zahájení, které jsem však neviděl, a tak o něm nemohu podat zprávu. Poté však proběhla transakce, která je mnou považována za první důležitou událost plesu. Nebyl jsem a nejsem informován ze strany organizace, ale z pohledu pouhého prostého účastníka bylo skutečně předání balíku Luštěnin z rukou prof. Ubiase do rukou kamelotových nejdůležitější událostí dosavadního průběhu. Malou chvilku poté začal totiž tento vlezlý roznašeč denního tisku mutit svůj plátek každému koho viděl v okruhu asi desíti metrů kolem sebe, a že prolezl každý kout, nemusím snad ani podotýkat. Balík nenávratně mizel v rukou čtenářů, skoro nic nezbylo (*viz úvodník – pozn. red.*). Možná, že náš kamelot někoho vyrušil z živé a

“NEVÍŠ-LI CO BUDE DÁL,

zábavné diskuse, ale vězte, že i on si stěžoval. Především na neukázněnost některých účastníků, kteří zakoupili nabízený produkt nahoře na balkóně, načež seběhli ke svým známým na sál, kde je kamelot, ač nerad, vyrušil znovu, oni mu ukázali, že už mají, a on, sice potěšen, si připadal jako blbec. Ale dost sebelítosti (neboť tím kamelotem byl skutečně sám V.M.Š.) a pokračujeme.

Zábava se rozbíhá, parket se plní, všechno je v nejlepší pořádku. Přichází šerpování. Dovolím si malou, docela malinkatou kritiku – komentáře k jednotlivým studentům byly možná trochu potichu. Tuto malilinkatou vadičku napravuje však prof. Machačným svým skvělým projevem. V něm poukazuje, že oproti svým kolegyním, které měly projev před ním, je značně znevýhodněn, neboť byly češtinářkami. Dokonalým slohem prohlašuje, že jest chemikem, a proto všechny nedostatky projevu (*které se však redakci nepodařilo zachytit*) napraví přípitkem. Načež skutečně přináší nápoj, barvou připomínající spíš modrou skalici než lahodný mok z Moravy. Po bližším průzkumu se však ukazuje, že jde “pouze” o obarvené šampaňské. Maturanti a profesori si tedy vesele připíjejí a následují nějaká ta sóla pro... a další pásmo volné zábavy.

Krátce před jedenáctou hodinou si mohl pozorný student všimnout zářející skutečnosti, totiž že se kamsi vytratila drtivá většina profesorského sboru. Chytrá hlava najde program a přečte si, že na řadě je “Sborovna na parketu”. To už se mikrofonu ujímá prof. Ubiase a pronáší úvodní slovo. Jeho hlas nám prozradí, že půjde o českou besedu, zapomenutý to český tanec z minulého století. A studentův zrak může registrovat zástup dvojic čekajících u dveří. Už tehdy přichází první smích. Vy, kteří jste viděli, víte, o čem mluvím. Vy, kteří jste neviděli, si alespoň prohlédněte fotku a pochopíte. Z dalších slov prof. Ubiase se ještě stihnete dozvědět, že jde o první provedení v Liberci po 130 letech. A

pak to přišlo... Zúčastnění nastupují do tří kroužků, v každém jsou čtyři páry. Hudba je spuštěna, již není vyhnutí. Dvacet čtyři profesorů a přátel školy se dává do pohybu. Ale do jakého! Spontánní výbuchy potlesku znovu a znovu oceňují další a další poskoky, střídání partnerů v rámci svého kruhu, polku, kroužení a všelijaké jiné figury, pro něž chudý jazyk redaktorův nemá slov. Po dvou minutách je student nadšen. Po pěti minutách je fascinován. Po desíti ho bolí ruce od tleskání a zírání v němém úžasu. Po neskutečných třinácti (!) minutách dokazuje neutichající potlesk, že všichni přítomní jsou naprosto nadšeni a nenachází (tak jako já) slov. Neuvěřitelné, famózní, grandiózní a všechny další přívlastky nikdy nedokážou vystihnout atmosféru těch nekonečných třinácti minut. Přes vytleskávání publika se účinkující nevracejí, a tak se přítomní mohou utleskat. Studenti již pomalu ztrácejí síly, ale jsou neustále povzbuzováni šokovanými rodiči. Ti jsou zřejmě překvapeni nejvíce, studenti své profesory přece jen trochu znají, ale když vidíte takto hopsat člověka, s nímž jste dosud mluvili pouze o katastrofálních/vynikajících (nehodící se škrtněte) výsledcích svých dětí, musíte být mrtně šokováni. Nevím, jak bych předvedenou besedu a atmosféru na sále přiblížit blíže, a proto končím. Chcete-li lepší popis této historické události, musíte si najít schopnějšího vypravěče než jsem já, protože moje schopnost popsat nepopsatelné je u konce.

Přes opakované vyvolávání publika se protagonisté na parketu již neobjevili, což nemohl nikdo pochopit, ale vtíravé oko novinářovo zjistilo, že účinkující profesorský sbor se odebral k zrcadlu, aby mohl být vyfocen. Výsledek tohoto aktu jste si mohli prohlédnout nejdříve na nástěnce a posléze i zde, na stránkách tohoto plátku.

Po odeznění největšího rozruchu a převlečení okrojovaných profesorů zpět do “civilu” se mohla znovu rozběhnout nerušená a ze strany

BUDE FURIANT”

účinkujících neomezená zábava (z tajných zdrojů jsem se dozvěděl, že před předvedením besedy, měli všichni účinkující zakázáno požívat jakékoliv alkoholické nápoje, snad jen s výjimkou slavnostního přípitku). Ta se také “rozjela” a neskončila až do těch asi dvou hodin ranních, kdy byla vyrušena skončením plesu. Studenti se poté poslušně rozešli do svých domovů (případně jinam) a

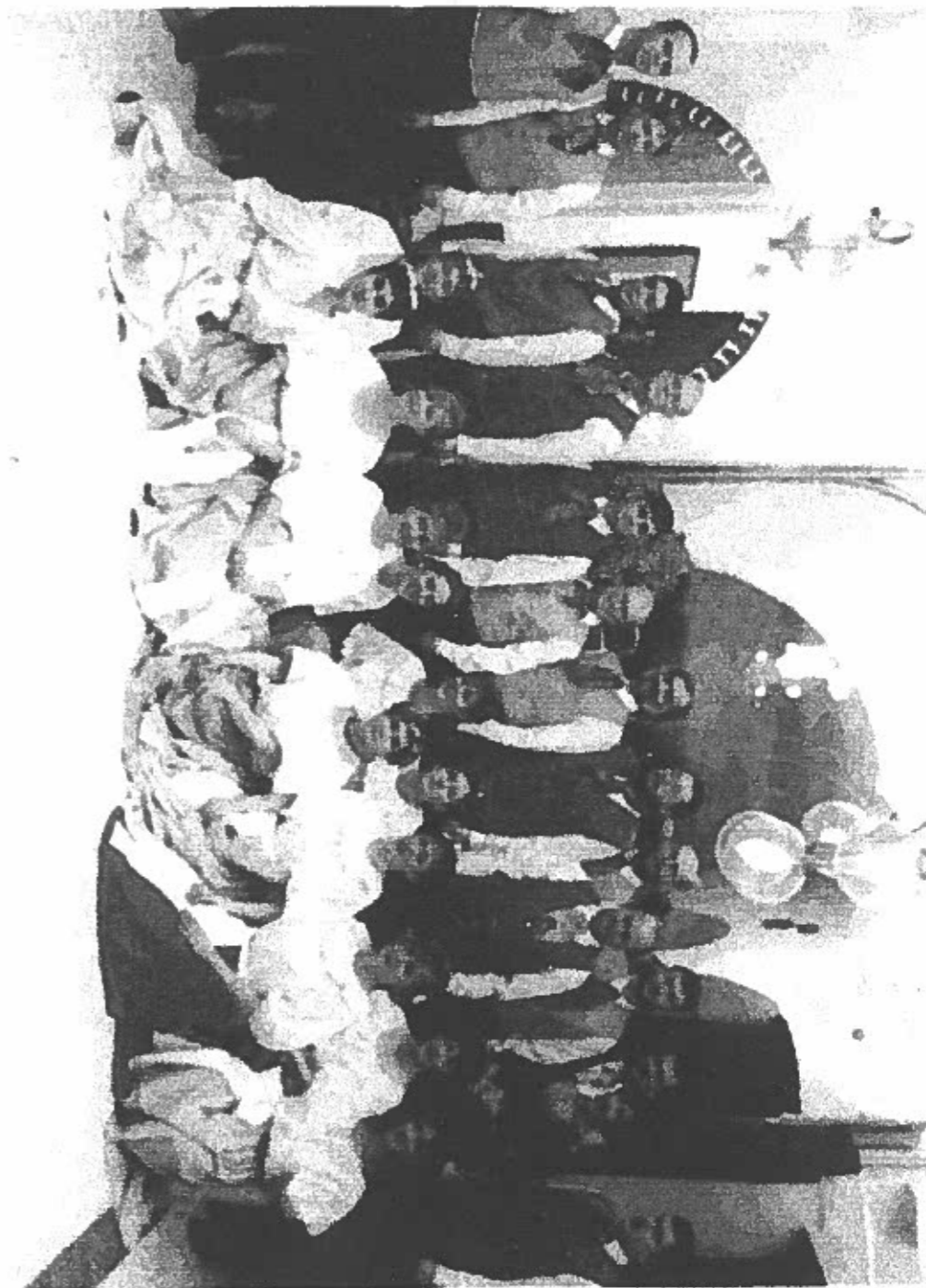
nechali velectěné profesory naložit s načatým večerem, jak se jim zlíbí. Shodou okolností měla

jistá skupina studentů stejný plán jako jiná, ale o to více jistá, skupina profesorů. Tato náhodná shoda nebyla snad na škodu. Studenti si mohli nezávazně postěžovat a profesori zas přivítali jiné služby od svých věrných studentů (možná trochu nejasné vyjádření, ale ti, kterých se to týká, mi jistě dobře rozumějí...no dobře, jde o jakýsi taxík, ale víc už neřeknu, ani kdybyste se na hlavu postavili). Tím

už pro oktávu tak důležitý ples skutečně skončil.

Na závěr malé hodnocení – jak už jsem říkal na začátku, letošní předmaturitní veselice se opravdu vydařila. Dost možná, že některý z dalších plesů se vydaří stejně jako ten letošní, ale (podle mého názoru) nikdy nemůže žádný sebeoriginálnější nápad překonat českou besedu v podání profesorského sboru PG a několika přátel této školy. Jsem tedy opravdu zvědav, jak si příští oktáva s touto výzvou poradí.

V.M.Š.

ALPHA-HELIX: THE LAST EICHHOF

Bylo, nebylo. Před dávnými časy se vařilo po celém širém světě hojnost chmelových nektarů. Všude jich bylo dost a sládcí se usmívali nad varnami, ve kterých bublala mladina. Avšak nic netrvalo věčně. Přišla velká krize a pivovárky pomalu, ale jistě umíraly. Pěnový mok se vařil jenom v jejich velkých bratřičcích, a to z poďradného chmele a ječmene. Ty, co přežily, neměly ani poté život lehký. Přišla velká konkurence a poslední z posledních malých svatostánků piva bojuje o přežití. Tím, kdo ještě odolává, je pivovárka Eichhof.

Při čtení těchto řádek se Vám vybavuje jistě něco dobře známého. Něco, co jste už někde viděli, popřípadě slyšeli. Trefa přímo do černého. Kdo navštívil alespoň jednou naši počítačovou učebnu, jistě si všiml, že na monitoru některého z přítomných studentů se prohání pivní láhev a ničí zátkami, popřípadě pěnou ostatní alkohol. Tato bezesporu legendární počítačová hra, lidově u studentů nazvaná "Pivo", se vryla do srdce

každého milovníka pěnového moku-pivního přítele. Švýcarská skupinka programátorů, kteří si říkájí Alpha-Helix, stvořila tuto hru nejen pro svoje potěšení, ale i pro obveselení celého světa. I když je hra z roku 1993

používá pouze (na dnešní dobu) 256 barev, neztratila nic ze svého kouzla. Ba naopak. V návalu dnešních her "béčkové" kvality člověk rád sáhne po klasice. Hra oplývá nejen krásou grafiky, ale i vynikajícími zvuky a hudbou. Hlasité řihnutí nebo průpovídky nepřátel prostě stojí za to.

Právě na mě vyjždí Feldsloeschen, metá po mně hordy lahví a táček, ale nevzdávám to. Nemůže mě dostat. Hbité prstíky snad vše zařídí. Uff. Konečně je po něm. Nyni

následuje nějaké občerstveníčko v hospůdce a jedeme dál.

Ano, hře jsou použity skutečná jména a symboly pivovarů. Při své návštěvě ve švýcarském St.Gallemu jsem se ihned po příjezdu informoval. Protože jsem s Jiřím C. zpracovával projekt o pivovarnictví ve Švýcarsku, okamžitě jsme se pustili do testování značek, které jsme znali pouze z "Piva". Ten pocit, když to člověk ochutnal, prostě paráda. I když co do kvality chuti se nedají srovnávat s pivem v Čechách, člověk se cítil jako v ráji. Ve hře se budete muset probít pěti levely narvaných skutečně silnými nepřáteli. V tomto nesnadném boji Vám bude pomáhat arzenál čítající mnoho různých typů munice.

Lebka. Po nesnadném se probíti se záchody v levelu příznačně nazvaném "Den poté" se objevuje ona. Bestie na mě chrlí tuny nábojů, ale já odolávám. Nakonec vybuchuje s efektním zábleskem. Ještě zbývá vypitý mozek. Po extatickém boji končí také on svou snahu o Vaši likvidaci. Vítězství je naše.

Také jste to dočetli až sem? Teď už Vám nezbyvá nic jiného než si zajít do počítačové učebny vyzkoušet si to. Stojí za to. Pokud bych měl hodnotit hru jako v některém renomovaném časopise pro PC hry, musel bych dát 11 z 10. Jiná volba prostě není.

Hardware nároky: PC 386/33, Soundblaster, 8MB na disku

Roman Konvalinka

SLEPICE(SG.)

Pokud jste četli pozorně minulé Luštěniny, a to zejména feministický výlev studentky Volavkové, tak musíte uznat (alespoň vy pánové), že pohár míry přetekl. K hodnocení autorky tohoto článku se budu snažit přistupovat odpovědně. Byl bych nerad, kdyby se někdo jiný, myslím tím některá z dívek a žen, urazila, protože jsem se jí dotkl. Proto také to označení jednotného čísla v nadpisu tohoto článku. V žádném případě nechci generalizovat a tím říkat, že jsou všechny stejné.

Pojďme si udělat malý rozbor běžného dne naší utlačované sl. Volavkové. Chudák sl. Volavková vstává tak říkajíc se slepicemi, protože jí nikdo nechce pomoci s vykonáváním tolika povinností. Ještě než nakrmí králíky, kteří v kotcích pískají hlady, tak se věnuje sekání trávníku. Pokud se podíváme pozorněji na její srdceryvnou zповěď v minulých

Luštěninách, zjistíme, že Volavkovi musí mít doma anglický trávník takové výšky, že si i mravenec musí připadat, že v porovnání s trávou poněkud přerostl. Sotva ale doseká trávník, tak ji ulpí pohled na oprýskaném plotu, který nějaký mužský nenatřel pořádně, protože spěchal za "Chmelovým bratrstvem" do hospody. O tom, že mezi tím, než ji zaschne vrstva laku, stihá navařit a napéci, se nemá smysl ani zmiňovat, protože bych ji jenom mohl poškodit výčtem dovedností, které jsou k této jistě náročné činnosti potřebné a které bych zapomněl uvést v tomto seznamu.

To se nám již den přehoupl přes poledne. Teď nastupuje samovzdělávání. Pomocí nejrůznějších korespondenčních kurzů a učebnic pro samouky se snaží zvládnout kupodivu s velkým úspěchem nejrůznější činnosti z rozličných

končin lidských dovedností. Už zvládla základy programování a nyní se připravuje na zkoušky v tramvajškolce. Všichni "tramvajáči" mužského pohlaví můžou jenom doufat, že se při závěrečné jízdě nebude snažit vyjet Vítěznou ulicí nahoru.

Ani večer nenajde klid, protože jestliže si chce někdy večer vyjít, tak se musí dát rychle do pořádku za pomoci nejrůznějších kosmetických přípravků. Vše si dělá sama, takže po namazání se tunami bůhvíjakého "svinstva" vypadá jako Mikuláš jdoucí na Velikonoce z koledy. Škoda, že to chlapi, pro které to přece dělá, neocení.

Tak to byl jeden den sl. Volavkové. Pokud jsem na něco náhodou zapomněl, tak ať mi to odpustí, protože já jsem jenom prohníly chlap.

Upozornění: Tento článek je určen pouze sl. Volavkové. Zkratka "sl." znamená "slečna", pokud by si to někdo vyložil jinak, tak ať si to nechá pro sebe.

Roman Konvalinka

Týmu studentů z Podještědského gymnázia v Liberci, který vedl zkušený chemik prof. Jiří Jansa, se podařilo vyvinout nový tip mýdla s pažitkou.

Celý pokus trval 2 vyučovací hodiny. I tentokrát se málem vařilo z vody. To proto, že nejménovaný student JM zapomněl přinést základní surovinu: Sádlo. A tak celou první hodinu probýhala psychická příprava. Situaci zachránil student Pleštil, který se 5 minut před koncem přípravného rozjímání vrátil od lékaře a s provinilým výrazem ve tváři se ptal jestli nevádí, že sádlo je s pažitkou. Druhou hodinu se žezla, přesněji, skleněné tyčinky na michání, ujal věhlasný kuchař našeho gymnázia Roman Konvalinka. Hovězí vývar, zapáchající po bůhvíjaké chemikálii nechal do druhého dne odstát.

A tak má každý rádný student šanci využít nových čistících vlastností pažitkového PG mýdla. Tatam je era fialkových, meruňkových, či jiných značkových mýdel. Do koše s nimi!

(lan)
Kdybyste náhodou po tomto kvostu pátrali, najdete ho v koši v chemické laboratoři, nějaký nekřůba si jej totiž spletl s jablkovým mýdlem a v záchvatu pažitkového šílenství jej vyhodil.)

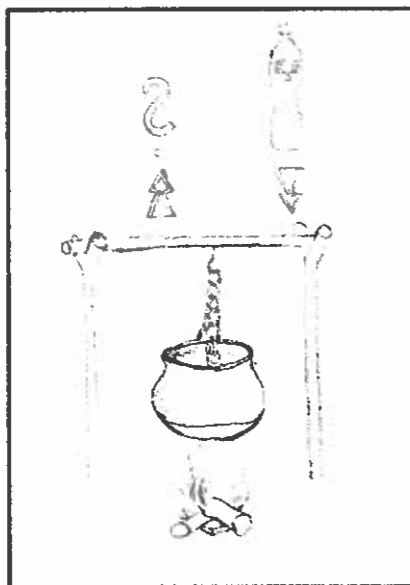

TAHÁKY

Možná si někteří z Vás vzpomenou na Jana Marka, studenta oktávy, která odmaturovala před několika lety. Když přišel 4. března 1999 opět na půdu našeho ústavu, nepřišel jenom s nostalgickou slzou v oku, ale také s jakýmsi balíčkem papírů. Zvědavost mi nedala a tak jsem se ho zeptal, k čemu pak to je. Honza Marek mi ihned vsunul do ruky dotazník s názvem "Taháky". Ze zájmem jsem si ho prohlédl, a protože jsem byl vyzván, abych ho vyplnil, také jsem tak učinil. Když jsem mu ho odevzdal, zeptal jsem se ho, jestli by nebyl tak laskav a po zpracování dotazníku mi nedal své výsledky, že bych je rád jednou použil na něco v Luštěninách. Slovo dalo slovo a výsledky tohoto dotazníku jsem dostal za několik týdnů po našem setkání. Abych i já splnil svou část daného slova, tak vám ve stručnosti přiblížím jeho výsledky, protože teď mně, v den uzávěrky v půl jedné v noci, nenapadá, co bych lepšího napsal do "Vaření z vody" a nemusel vymýšlet nějakou omluvu V.Lukešovi.

Jak jsem se už zmínil, dnes došlo na taháky. Pokud si někdo z mladších studentů myslí, že mu tady dám návod, jak si opatřit tahák, na který se nemůže přijít, je na omylu. Někde v prvním díle tohoto populárního článku jsem uvedl, že zbraň, kterou má v ruce i nepřítel, je nepoužitelná. Z toho plyne, že když Vám poradím, abyste si tahák napsali na čelo a vzali si s sebou do školy zrcátko, tak to jistě bude podezřelé a určitě první místo, kam se profesor podívá, když si vytáhneme při testu svoji kosmetickou soupravičku na úpravu make-upu, bude vaše čelo. Proto zde platí jako nikde jinde: Invence a originalita je nade vše.

Správný tahák je, jak mladší tuší, a starší, zkušenější vědí, co nejmenší, aby se dal dobře schovat. Pokud neznáme větší kvantum informací, je na místě zvážit nějakou absenci, jinak je šance na záchranu poměrně malá. Toto platí v 99,9% případů, ale z vlastní zkušenosti mohu říci, že tahák o velikosti 1 metr byl prostě přehlédnut, a to nemluvím o tom, že dokonce několikrát. Tento "Gruppentahák" použilo najednou asi deset lidí a účinek byl úžasný. Prostě člověk se pídí po detailech a velkých věcí si

nevšímá. Abych ale moc nerozváděl, protože Luštěniny nejsou nafukovací, tak se vrhnu na jednotlivé typy taháků.

Podle průzkumu je u studentů nejrozšířenějším typem taháku tahák lavicový, dle ankety ho používají studenti asi ve 30% případech. Takový nápis na lavici jistě není k zahození, protože mezi všemi těmi čmáranicemi na lavicích se jistě něco schová. Toto platí zejména o učebně společenskovední. Onehdy jsem mezi nápisem "Kulič je vůl" a "I love Lunetic" objevil podezřelá čtyřmístná čísla opatřená komentářem. Z toho, že byla

v intervalu několika desetiletí, jsem usoudil, že se určitě nejedná o frekvence oblíbeného rádia.

Další oblíbenou formou je popisování vlastního těla (25% studentů). Pokud je to uděláno decentně a s rozumnou mírou, proč ne. Jenom jsem nepochopil, když si jeden nejmenovaný student pomaloval obě paže informacemi, takže to vypadalo, jako by na si na ruce opsal minimálně dva díly Ottova slovníku, a myslel si, že je king. Samozřejmě, že mu to neprošlo. Co je moc, to je moc.

Mezi ostatní, také často využívané možnosti patří různě rozstrkané papírky (v tužce, na židli, na zemi). Na těchto případech můžeme obdivovat tvůrčí myšlení a originalitu tvůrců. Člověk až žasne, kam se to dá všude schovat, a přitom jednoduše, aby se dal v případě nutnosti rychle použít. V tomto oboru můžeme nalézt, dle mého názoru, největší výzvu pro budoucnost, protože zdaleka všechna místa nebyla ještě vyčerpána.

Z dalších informací, které můžeme vyčíst z velice zajímavé seminární práce Honzy Marka, bych rád zveřejnil ještě intenzitu jejich používání. Je potěšitelné, že 0% studentů nepoužívá tahák pravidelně a volí raději jinou cestu "Vaření" než právě tahák. Občas používá tahák kolem 60% studentů. Mezi staršími studenty se nenašel jediný, který by ho nikdy nepoužil.

Jak jsem již naznačil v úvodu, nechtějte po mně nějaké přesné návody. Lepší je se zeptat starších studentů, za malou úplatu vám určitě sdělí ten pravý recept. Nakonec bych rád ještě poděkoval Janu Markovi za poskytnutý zdroj informací.

Roman Kouvalinka

POSTŘEHY (NEJEN) Z HODIN

Ing.Labík o lidech, kteří předbíhají ve frontě: "Dřív jsem to taky dělával, ale teď už na to nemám nervy!" Načež začíná nebohého Poláka mlátit hůlkou.

Prof. Buchar na maturitním plesu: "Má někdo z pánů zájem dostat přidáno z fyziky?" Hlásí se všichni kvintáni. Profesor pokračuje: "Tak mi dejte napít a proveďte mi manželku." (obojí jsem učinil, tak jsem zvědav-pozn.aut.)

Opět **prof. Buchar**, tentokrát o fyzice: "Docela by mě zajímalo, co hezkého právě lovíte ze svého nosu." Hlas z davu reaguje: "A opravdu to chcete vědět?"

Prof.Lukešová uvádí příklad, jak je v latině důležité skloňování: "Moje babička byt velká zogolovna, ona mít doma pět králik."

Prof. Šabaková: "Existuje v této třídě nějaké klišé?" **Bystrý student Košek**: "Existuje. Vždycky, když už není o čem mluvit, tak někdo z nás řekne klobása."

Prof. Jansa vykládá o tělních parazitech: "Nesmíte se divit, že vám někdo dá kopačky, když na vás zamilovaně kouká a vám najednou z oka vyleze červ."

VÝZVA

Jistě jste si všimli, že většina postřehů je z kvinty (nebo - lépe řečeno- všechny jsou z kvinty). Příčina toho všeho je prostá. Když totiž zazní v jiné třídě podobná, trefná a fúpná věta, každý se rád a s chutí zasměje. Ale nikdo si ji nezapiše, natož aby nám ji sdělil. Proto vás vyzývám: kdykoliv se ve vaší třídě odehraje podobná "humorná" příhoda, jakých je na těchto stránce plno, sdělte to buď mně, nebo V.M.Š. A mohu vás ujistit, že se v příštím čísle objeví, protože v kvintě je humoru čím dál míň.

Pilsner Urquell, a.s.

HODNĚ MÁLO DŽOUKŮ

Dva ruští inženýři plní raketoplán palivem a jeden říká: Človče, ono to palivo smrdí jak vodka. Druhý to ochutná a vesele oznámí, že to taky tak chutná, načež polovinu nádrží vypijí. Druhý den ráno se mezi nimi odehrává telefonický rozhovor:

Ivan: Volod'o, taky je ti tak blbě?

Vladimir: Jo.

Ivan: A už sis ráno uprd?

Vladimir: Ne.

Ivan: Tak to nedělej, já volám z Tokia.

Víte, jak zabavíte blondýnu na celé odpoledne?

Předpokládám, že to nikdo z vás neví, a proto vám to prozradím. Dáte ji papír a na obě strany napíšete "otoč!"

Nehygienický rozkaz Kyštofa Kolumba: "Námořníci, sviňte plachty." A oni je svinili.

Pepiček přinese domů vysvědčení, na které se despotický otec upřeně (skrz pět dioptrií) podívá, načež se zamyšleně obrátí na syna s otázkou: "Takže ty tvrdíš, že ty díry v tom vysvědčení jsou vady v papíru?"

Pilsner Urquell, a.s.

RYCHLÉ ŠÍPY

Toto byl poslední díl

Leštěnáiny: časopis občas vycházející na Podještědském Gymnáziu šéfredaktor: Vladimír Lukeš redaktoři: Anča Lauermannová, Pavel Medvěd Svoboda, Martina Kousalová, Jakub Beer Vosáhlo a Zuzka Voršílková do tohoto čísla přispěli: Roman Konvalinka a prof. Dagmar Rajchertová sazba: Petr Košek titulní stránka: Petr Košek tisk: Petr Košek a Vláďa Lukeš korektura: nemám tu odvalu to vyplnit náklad: 65 výtisků

Internetové Leštěnáiny: naleznete na adrese: <http://podjgym.baf.cz> pro vás všechny, kteří máte přístup k internetu radostí naprogramoval: Roman Konvalinka